

Vietnami műszak

A Kenderfonó- és Szövőipari Vállalat újszegedi, központi gyárában október 27-én, vasárnap délelőtt vietnami műszakot szerveztek hatóság munkaidővel, Ismert, hogy a szegedi üzemek dolgozói vállalták, hogy 10 ezer négyzetméter ponyvát ajánldoznak a harcoló vietnami népnek. Az újszegedi üzem dolgozói most vasárnap megosztották ezt a 10 ezer négyzetméter, s a több mint ötszáz dolgozó munkabére fedezi a ponyvaszövet bérköltségét is.

Erdekes színtörténet volt a vasárnapi műszaknak, hogy a vállalat KISZ-szervezetének meghívására a gyárba látogattak a Szegeden tanuló vietnami fiatalok is. Megtekintették a szövőgyárat és baráti beszélgetésen vettek részt a KISZ klubjában a munkásfiatalokkal.

Kórházfelszerelés Hanoinak

A Budapest Hanoiórti akció keretében a fővárosi tanács által felajánlott 500 ágyas kórház felszerelését hétfőn adták át ünnepélyes kétszögű között — jelképesen — a városháza vb-üléstermében. A kórházi berendezés 200 ágyas bel- és ideggyógyászati, 150 ágyas sebészeti, 50 ágyas nőgyógyászati, ugyanilyen kapacitású orr-, fül-, gége, valamint 50 ágyas fertőző osztályból áll; hozzátartozik ezenkívül két sebészeti egy traumatológiai és egy nőgyógyászati műtő, továbbá röntgen felszerelés és laboratórium.

Segítség az induláshoz

A tagság már tudja, mit akar, itt most a lényegre törő összegzésen a sor. A végzett munka értékelése mellett arra fordítanak különös gondot a Szegedi Fémfeldolgozó kommunistái, hogy a legalkalmasabb, legrátermettebb elvtársakat válasszák a vezetőség tagjaivá, hogy ilyen ember kerüljön a titkári posztra is.

A tisztújítás mindenkor napirendi pontja: beszámoló. Fekete Mihály, az eddigi vezetőség titkára beszél. Elemző visszatekintés — tudatos előretekintés. Nem részletez külsőpolitikai helyzetet, nem bonyolódik a termelés apróbb kérdéseibe a referátum; a belső szervezeti élet boncolgatása a célja. Szóba kerülnek a hibák, gyöngeségek is, hiszen ezek lajstroma, a kijavítás szándéka kell, hogy első útravalója legyen az új vezetőségnek.

Jobban, többet kell politizálni, aktívabban, hatékonyabban, nem kampányszerűen. A kommunista mindig találja meg az alkalmat az agitációra, legyenek érvei és ellenérvei, még olyan bonyolult helyzetben is, mint például az augusztus 20-át követő napokban, a csehszlovákiai események idején.

Egyenletesen törekedni a pártépítésre — ez a másik fontos feladat, ebben is van adóssága a vezetőségnek. Jó a kapcsolat a KISZ-szervezettel, lehet számítani rá, hogy az élcsapathoz méltó ifjúkommunistákat nevelnek. A gazdasági vezetőkkel is sikeres az együttműködés. Hogy néha szenvedélyes vitákból alakul ki a közös álláspont — az is inkább használna ügynek, mintsem hogy ártana.

Az üzem újjászülésének időszaka ez a mostani. A kommunisták büszkének lehetnek rá, hogy a párttagok len-

dülete magával ragadta az egész kollektívát; hogy sok ezer társadalmi munkaórával járultak hozzá a vasasok új telepük létrehozásához. Fekete elvtárs — aki egyben a TMK vezetője is — önkritikusan elismeri: a gazdasági elfoglaltságokból adódóan, a sűrűsödő napi feladatok között olykor nem fordított elég gondot a titkári teendőkre.

Voltak lökészerű nekibuzdulások, azután időszakos szünetek is a vezetőség munkájában. Előfordult, hogy nem volt elég konkrét a bizalmiak, párttagok részére a tennivalók megfogalmazása. Ezeknek változtatni kell az új vezetőségnek.

Úgy érződik, a maguk véleményét, bírálati megjegyzéseit is visszahallották, s egyetértőleg nyugtázták a párttagok, mert különösebb vitát ez alkalommal nem vált ki a beszámoló. Borsi István szb-titkár arról is szól, hogy a szocialista brigádmozgalomnak milyen segítséget nyújtott a pártszervezet, s hogy fokozottabban igénylik ezt a támogatást. A kommunista kiállásról, az elveiktől való helytállásról átfűtött szavakkal beszél Juhász Péter. Varga Árpád elmondja, hogy ilyen átgondoltan még soha nem készítették elő üzemükben a taggyűlést, kitűnően érvényesült a demokratizmus. De azt is szöve teszi, hogy az emberek nincsenek egyforma bizalommal az egyes vezetőségi tagok iránt.

A városi pártbizottság üdvözlét tolmacsolja Kispál Jenő a gyár kommunistáinak. Értékeli a komoly fejlődést, amely a fémfeldolgozóban megmutatkozik. Aztán a fogyatékosokat is említi; a kollektív vezetés még sok kívánni valót hagy hátra. Különösen fontos megszün-

tetni a tagfelvételi munka hiányosságait, nem várakozhat például hónapokig egy felvételi kérelem.

Savanya István, a jelölő bizottság elnöke előterjeszti javaslatát a titkár személyére. Az eddigi titkár, Fekete Mihály ajánlja, s ezt részletesen indokolja is a párttagokkal folytatott beszélgetések alapján. Fekete elvtárs 1953 óta végez sikeres mozgalmi tevékenységet; 1956-tól a fémfeldolgozóban. A szavazók is erre voksolnak, csaknem egyhangúlag.

S hogy friss vérkeringést vigyenek a pártszervezet életébe, jónéhány fiatal erővel újítják meg a tisztségeket a vezetőségben. Dr. Harangozó József szervező titkár mellé, aki mnt a régi vezetőség tagja kapott bizalmat, s Böhler Béla csoportvezető mellé, aki szintén jól végezte eddigi pártmunkáját, így kerül Kovács Pál és Baráth József. Ők már a KISZ-ben a szakszervezeti munkában, a nőjeleskedtek, az emberek biznak aktivitásukban. Nagy Sándort is lelkiismeretes, tevékeny kommunistának ismerték meg, azért szavaztak rá. Börcsök Antalné, aki a szakszervezeti munkában, a nőtanácsnál sokat fáradozott már eddig is mások ügyében, bajában; képviseli a nőket a vezetőségben.

A voksok, mint az adott szó, köteleznek is; felelősségteljes, odaadó vezetésre, igaz, kommunista módra végzett pártmunkára. Az induláshoz nagy segítség, hogy a bizalom kifejezése mellett a tagság tanácsokkal is ellátta az újabb két évre megválasztott vezetőséget.

Simai Mihály

Küldöttségünk Varsóban

Ilku Pál művelődésügyi miniszter Lucjan Motyka lengyel művelődésügyi és művészeti miniszter meghívására négynapos látogatásra egy küldöttség élén Varsóba érkezett. A főpályaudvaron a magyar minisztert Lucjan Matyka fogadta. Ott volt Némethy Béla, hazánk varsói nagykövete is.

A szarvasmarhatenyésztés támogatása

Az idei szélsőséges időjárás esztendő utolsó negyedében vagyunk. A nyár elején mutatkozó rendkívül aszályos időjárás, az állattartók, különösen a szarvasmarhatartók körében sok aggodalomra adott okot. A rétek legelőihoz, a pillangósok és egyéb takarmánynövények első és második kaszálása lényegesen kevesebbet adott a vártnál.

Lényegesen nem javult a helyzet az év második felében sem, pedig a nyár végi, őszi csapadékos időjárás elősegítette a másodvetések, rétek, legelők, pillangósok hozamának növekedését. Ezenkívül a kormány nagyarányú abrakvásárlási akcióval sietett az állattartók segítségére.

A gazdaságok és az állam erőfeszítései együttesen lehetővé teszik a szarvasmarha-állományban beállt kedvezőtlen helyzet megváltoztat-

EMBERI PROBLÉMÁK

Élünk, dolgozunk, nap nap után találkozunk egymással, s gyakran még azt sem tudjuk egymásról, hogy mit gondolunk. Ezt a helyzetet a velünk szemben álló szociológusok ellenünk fordítják és politikánkban erdeztetik. Még nevet is adnak ennek az elidegenedés divatos és hangzatos kifejezésével.

Fölgyorsult életkörülményeink nagy időlekkötöttséggel járnak. El kell végezni a munkát, rendben kell tartani a családot, kiegészíteni valahogyan még a keresetet, foglalkozni gyerekekkel, ügyes-bajos dolgokkal, mindez valóban nagy megterhelés az ember számára. Különösen a napi 24 órában. Ezért valóban nincs egy embernek annyi ideje adomázásra, a másikkal való beszélgetésre stb., mint mondjuk harminc esztendővel ezelőtt. De ez nem a szocializmus következménye, hanem általános világjelenség. A fölgyorsult technikai, tudományos fejlődés, a „rohanó világ” az egyes embert is belesodorta az általános időzavarba. A kérdés voltaképpen itt most az, hogy ezeknek a valóságos körülményeknek a beszámításával letudható-e mindaz a kifogásolt magatartás, amiről beszélünk? Aligha!

A szűkös időn túl is van egy érdekes jelenség, amit szükséges számításba venni: szívesebben foglalkozunk saját dolgaikkal, mint mások bajaival, problémáival. Ez abból adódik, hogy nem vert még gyökeret eléggé nálunk az a fajtajú és mértékű humánus, amely pedig a szocialista rendszer természetes velejárója. Törvényeinkben és rendeleteinkben, jogszabályalkotásunkban maximálisan érvényesül a humánus felfogás. Ezt szükségtelen bizonygatni, mert mindenki tudja, miről van szó. Akár a családi pótlékot említem, a gyermekgondozási segélyt, a társadalombiztosítást, a fizetett szabadságot, a nyugdíjrendszert, vagy a munkaidő-csökkentést.

Ugyanilyen erővel az egyének közötti kapcsolatban a humanitás már sajnos nem érvényesül. Ennek sokféle oka van. Nem is lehet sablonokat, szabályokat teremteni. Más-ként foglalkoznak egymással azok az emberek, akik fizikai munkán, egy szocialista brigádban működnek. Itt erőteljesebb a közösségi érzés és az egymásrautaltság anyagi oldala is nagyobb. Egy termelőszövetkezet munkacapatában az összetartozás érzése szintén igen sok és változatos formában nyilvánul meg, amelyet legtöbbször őszinte segítőkészség és együttérzés sugall. Ugyanígy lehet beszélni olyan alkotókutatő szellemi közösségekről, melyeknek munkája összefügg, a társadalmi tevékenységben egymásra utaltak.

Inkább azokon a helyeken bukkannak fel a nemtörődömség, ahol a munkák jellege, sajátossága individuálisabb. Ahol az egyén tevékenysége nem igényli közvetlenül a többiek segítségét, közreműködését. Ebből a helyzetből aztán bizonyos szociológusok levonnak olyan konzekvenciát, hogy nálunk az élet eldologiasodik és az emberek úgy élnek egymás mellett, mint a vadak.

Tarthatatlan álláspont ez, mert nem fedi a magyar valóságot. Nem lehet egy-egy réteg személyes magatartása és életfelfogása alapján megítélni egy egész nemzet életérzését, felfogását. S főként nem lehet olyan következtetésekre jutni, hogy az egyik ember közöttbős a másik ember egyéni gondja-baja iránt. Nem az elridegedés és az elembevertelenedés irányába ható tényezők munkálnak, hanem a bensőségesebb közösségek kifejlődését segítő komponensek. Még akkor is igaz az, ha a látszat, a felszín helyenként és időnként ellentmond ennek a megállapításnak. Az alapvető társadalmi osztály körében ugyanis nagymértékben a humánus alapján működő életérzés megnyilvánulásai dominálnak. Voltaképpen ez az előremutató és a meghatározó, és nem az ellenkezője.

Az viszont sokkal fontosabb, hogy az emberek egyéni dolgaival, problémáival nem foglalkozunk annyit tudományos szempontból, mint amennyire szükség lenne az egészségesebben fejlődő gyakorlatnak. Ez a magyarázata annak, hogy az emberek valóban úgy érzik néha: mi csak nagy dolgokból állunk, grandiózus kérdésekkel foglalkozunk örökké, s nem futja időnkéből, erőnkéből az egyéni emberi problémákra. Ez nem életszemléletbeli kérdés, inkább munkamódszer, de gyorsan hozzátesszük: rossz munkamódszer. A szociológiának valóban igen nagy szerepe van abban, hogy segítsen itt is, e nagyon fontos közegekben. De szociológia nélkül is munkálja a maga útját a gyakorlat életünk mindennapjaiban. Ebben a gyakorlatba kell jobban és gyakrabban beavatkozni oly módon, hogy az emberközpontúság mindenütt nagyobb szerephez jusson, legalább olymértékben íratlan erkölcsi törvények alapján, mint ahogyan ez látszik az írott jogszabályokban. Ezáltal könnyebbé, elviselhetőbbé válik az élet az egyes ember számára is, és egészségesebb, derűsebb lesz a közösségek élete és napjai.

J. L.

Somogyi Károlyné felvétele

A kitüntetések átveszik a kapitányság vezetőjétől. Balról jobbra: Ábrahám Mihály, Molnár János és Hegyi István

Kiváló önkéntes rendőrök és önkéntes rendőr csoportvezetők tanácskoztak vasárnap Szegeden, a fegyveres erők klubjának művelődési termében. A tanácskozáson résztvett Niesner Ferenc országgyűlési képviselő, Farkas István, a szegedi járási pártbizottság osztályvezetője, Dékány László, a városi pártbizottság munkatársa. Szilágyi Sándor őrnagy, a Belügyminisztérium, dr. Kiss Antal őrnagy pedig a határőrség képviselőjében jelent meg.

Dunai Pál alezredes megnyitó szavai után dr. Kovács Lajos alezredes, a Szeged városi és járási rendőrkapitányság vezetője tartott beszámolót az önkéntes rendőrök ez évi munkájáról. Hangsúlyozta, hogy eddig mintegy 100 ezer óra szolgálatot teljesítettek. Aldozatos

társadalmi munkájuknak is köszönhető, hogy számos bűncselekmény felderítésében közreműködtek, illetve bűncselekményeket lepleztek le. Szolgálatuk a dolgozó nép részéről, tevékenységük szerves részét képezi a rendőrkapitányság munkájának.

A beszámolót követően felszólalt a tanácskozáson Farkas István, a szegedi járási tanács vb.-elnöke. Elmondotta, hogy a tanácsok minden községben megbecsülik az önkéntes rendőrök munkáját, tevékenységüket nagyra értékelik. Dr. Kiss Antal őrnagy a határőrség és az önkéntes rendőrök eddigi együttműködéséről szólt. Dr. Gyömbér János alezredes tolmácsolta a Csongrád megyei rendőrfőkapitányság vezetőjének jókívánságait az önkéntes rendőrök további eredményes munkájához. Szilágyi Sándor a Belügyminisztérium képviselőjében

hangoztatta, hogy országosan is nagy és fontos szerep az önkéntes rendőrök tevékenysége. Tapasztalatokról, eredményekről beszélt felszólalásában Kiss Szabó István, Varga Sándor, Szikora József, Hegedűs Sándor szegedi, Ábrahám Mihály ruzsai önkéntes rendőr és Csomós Pál, a szegedi Új Élet Tsz. üzemrendésze.

Ezután kitüntetések és pénzjutalmak átadására került sor. A Közbiztonsági Érem arany fokozatát adományozta a Belügyminiszter Ábrahám Mihály ruzsai és Molnár János szegedi önkéntes rendőröknek. A kitüntetés ezüst fokozatát kapta Hegyi István sándorfalvi önkéntes rendőr. Számosan kaptak pénzjutalmat és részesültek díjszeretben. Vállalatok, intézmények ezen kívül mintegy 50 önkéntes rendőrt részesítettek pénzjutalomban.